

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 169

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

Μέσα στη θλίψη της απέραντης μετριότητας πού μᾶς πνίγει από παντοῦ, παρηγοριέμαι ὅτι κάπου σέ κάποιο καμαράκι, κάποιιο πεισματάρηδες ἀγωνίζονται νά ἐξουδετερώσουν τή φθορά. ❖

Ὁδυσσεάς Ἐλύτης

Κανείς δέν σώζεται μόνος. Σώζεται μέσα στήν Ἐκκλησία, ὡς μέλος Της, καί σέ ἐνότητα μέ ὅλα τά ἄλλα μέλη Της. Ἐάν κάποιος πιστεύει, βρίσκεται σέ ἐνότητα πίστεως· ἐάν ἀγαπᾷ, βρίσκεται σέ ἐνότητα ἀγάπης· ἂν προσεύχεται, βρίσκεται σέ ἐνότητα προσευχῆς. ❖

Ἀλέξης Χωμιακῶφ

ΤΟ ΜΟΗΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

π. Αλεξάνδρου Σμέμαν

Ἡ ἡ Μεγάλη Σαρακοστή εἶναι ἡ ἀνακάλυψη τῆς πίστεως ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, εἶναι ἐπίσης καὶ ἀνόρθωση τῆς ζωῆς του, τοῦ θεϊκοῦ νοήματός της, τοῦ κρυμμένου βάθους της. Μὲ τὸ νὰ ἀπέχουμε ἀπὸ τὴν τροφή ξαναβρίσκουμε τὴ γλύκα της καὶ ξαναμαθαίνουμε πῶς νὰ τὴν παίρνομε ἀπὸ τὸ Θεὸ μὲ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη. Μὲ τὸ «νὰ μειώνουμε» τίς ψυχαγωγίες, τὴ μουσική, τίς συζητήσεις, τίς ἐπιπόλαιες κοινωνικότητες, ἀνακαλύπτουμε τὴν τελικὴ ἀξία τῶν ἀνθρώπινων σχέσεων, τῆς ἀνθρώπινης δουλειᾶς, τῆς ἀνθρώπινης τέχνης. Καὶ τὰ ξαναβρίσκουμε ὅλα αὐτὰ ἀκριβῶς γιατί ξαναβρίσκουμε τὸν ἴδιο τὸ Θεό, γιατί ξαναγυρίζουμε σ' Αὐτόν καὶ δι' Αὐτοῦ σὲ ὅλα ὅσα Ἐκεῖνος μᾶς ἔδωσε μέσα ἀπὸ τὴν τέλεια ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεός Του. Ἔτσι τὴ νύχτα τῆς Ἀνάστασης ψέλνομε:

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός,
οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταθόνια.

Ἐορταζέτω γοῦν πάσα κτίσις,
τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἔσπερέωται.

Μὴ μᾶς ἀποστερήσεις αὐτῆς τῆς προσδοκίας, φιλόνητο Κύριε! ❖

ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΣ ΛΟΓΟΣ

"Καί δός ἡμῖν Δέσποτα πρὸς ὕπνον ἀπιούσιν..."

π. Κωνσταντίνου Ν. Καλλιανού

Δό σύνορο τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου τό προγεύεσαι καθημερινά τήν ὥρα ἐκείνη, ὅπου μετά τή βραδυνή σου ἐπιστροφή ἀναζητᾶς τήν εὐλογημένη ἠσυχία, ἀλλά περισσότερο τό σφάλισμα τῶν κουρασμένων ὀφθαλμῶν σου:κουρασμένων ἀπό ἕνα πλῆθος εἰκόνων πού ἀποθηκεύουν μέ τήν, ἐν εὐθέτω καιρῷ, προοπτική τῆς ἐπεξεργασίας. (Μέ τά χρόνια ἀρχίζεις νά κατανοεῖς πῶς οἱ εἰκόνες πού ξαποσταίνουν τήν ψυχή σου ὄλο καί λιγοστεύουν, καθῶς τό Ὡραῖο καί Κόσμιο ὄλο καί χανονται ἀπό τήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Δυστυχῶς.)

Οἱ στιγμές λοιπόν ἐκεῖνες μεταξύ τοῦ ζύπνιου καί τοῦ ὕπνου ἔχουν μιά ιδιαίτερη καί πολύ σημαντική δύναμη: δύναμη λυτρωτική πού ἀσφαλῶς σέ φέρνει μέχρι τό βάθος τῆς ψυχῆς σου, καθῶς μέ τρόπο ἀπλό- ἀλλά ἀμέτρητα ἐπώδυνο- ἐξετάζεις τή συνείδησή σου. Εἶναι ἕνα ἔσχατο κοίταγμα στόν καθρέφτη της, ὅπου φαίνεται ὄχι μονάχα τό εἶδωλό σου, ἀλλά ἡ πολιτεία σου. Μιά πολιτεία, πού μόνο ἐσύ κι ὁ Θεός γνωρίζετε. Γι' αὐτό καί τήν ὥρα ἐκείνη, πού στά μάτια κατεβαίνει ὁ νυσταγμός, πασχίζεις νά κάμεις κάποια δειλὰ βήματα μετανοίας. Νά ξαναδέσεις τό νῆμα τῆς συνάντησής σου μέ Ἐκεῖνον, γιατί τό θεωρεῖς ἀπαραίτητο, καθῶς ὁ λόγος τοῦ Νηπτικῶ Πατρός, πού συμβουλεύει ὅτι ἡ κλίνη μπορεῖ νά εἶναι ὁ τάφος μας, ἀφοῦ ὁ ὕπνος εἶναι "εἰκὼν θανάτου" (Ἁγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος), ἀνακαλεῖται στό νοῦ.

Συναντᾶς ξανά, λοιπόν, πρόσωπα πού ἀντάμωσες ὅλη τήν ἡμέρα ἢ σέ κάποιους ἄλλους καιρούς, καί διαπιστώνεις μέσα στήν ψυχή σου ἕνα νυγμό, καθώς προβάλλεται στήν ὀθόνη τοῦ νοῦ ἢ συμπεριφορά σου, ὁ ἀργός σου λόγος, ἡ βιαστική-ἀπορριπτική φυγή σου καί κάποια ἄλλα ἀτοπήματά σου. Πασχίζεις τότε νά ταχτοποιήσεις τά ὅσα ἄτακτα συσσωρεύσες μέσα σου καί παρατηρᾶς πώς δέν ἔχεις τή δυνατότητα τῆς ἐπιλογῆς,

γιατί μιᾶ ἐσωτερική σύγχυση ἐπικρατεῖ ἀκόμα μέσα σου, λές καί ταραχτήκε ἡ ἡρεμῆ ἢ δεξαμενῆ καί θόλωσε τό νερό. Ἔτσι, παρακαλεῖς Ἐκεῖνον, πού εἶναι "ἡ ὄντως Εἰρήνη", ὅπως σοῦ χαρίσει ἀνάπαυση, γιατί μόνον ἔτσι θά ἔχεις ὕπνο "πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλαγμένον". Γιατί ὁ ὕπνος ἄν καί εἶναι τό μυστηριώδες τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς στοιχεῖο, ἐν τούτοις δέν παύει νά

ἀναπαύει καί νά ἀναζωογονεῖ τόν ἄνθρωπο. Τόν καθιστᾶ ἔτσι κάθε πρωτῆ καινούριο, ἀνανεωμένο, δημιουργικό καί ἐλπιδοφόρο, καθώς διαπιστώνει πώς τοῦ ἔχει δώσει ὁ Θεός καιρό μετανοίας. Μιάν ἄλλη, δηλαδή, εὐκαιρία, ὥστε νά ζωντανέψει μέσα του ἡ λαχτάρα γιά ἐπιστροφή καί ἀληθινή μετάνοια. Ἄλλωστε, τό αἶτημα ὅπως, "Τόν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καί μετάνοιά ἐκτελέσαι..." ἔχει ἀναμφίβολα τή σημασία του καί ὀπωσδήποτε τόν συμβουλευτικό-σωτηριολογικό χαρακτήρα του.

Λίγο πρὶν τά βλέφαρα σφαλίσουν, πρὶν ἀρχίσει τό σῶμα νά δεχτεῖ τήν παραμυθία τοῦ ὕπνου, διαπιστώνεις γι' ἄλλη μιά φορά τήν ἀνάγκη νά παραδοθεῖς στά χέρια τοῦ Θεοῦ, γιατί τό θεωρεῖς καί ἀπα-

ραίτητο, ἀλλά καί φυσικό. Ἄλλωστε, ποῦ ἄλλοῦ ν' ἀκουμπήσεις; Συντονίζεις λοιπόν τό εἶναι σου μέ τήν παρακάτω εὐχή κι ἀρχίζεις νά περναῖς τό μεσότοιχο, ἀπό τό νυσταγμό στόν ὕπνο, πού ἀναμφίβολα εἶναι "ἀργία τῶν αἰσθήσεων" (Ἄγ. Ἰωάννης Σιναΐτης).

"Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Τριάς Ἁγία δόξα σοι" Ἀμήν. ❖

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΚΗΤΟΡΟΣ

Αγίου Σιλουανού του Ἀθωνίτου

Ὁταν ἡ ψυχὴ κατέχεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τότε, ὦ, πῶς εἶναι ὅλα εὐχάριστα, ἀγαπημένα καὶ χαρούμενα. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ὁμως συνεπάγεται θλίψη· κι ὅσο βαθύτερη εἶναι ἡ ἀγάπη, τόσο μεγαλύτερη εἶναι κι ἡ θλίψη.

Ἡ Θεοτόκος δὲν ἀμάρτησε ποτέ, οὔτε κἂν μέ τό λογισμό, καί δὲν ἔχασε ποτέ τὴ Χάρη, ἀλλὰ κι Αὐτὴ εἶχε μεγάλες θλίψεις. Ὅταν στεκόταν δίπλα στό Σταυρό, τότε ἦταν ἡ θλίψη Τῆς ἀπέραντη σάν τὸν ὠκεανό κι οἱ πόνοι τῆς ψυχῆς Τῆς ἦταν ἀσύγκριτα μεγαλύτεροι ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ Ἀδάμ μετὰ τὴν ἔξωσιν ἀπὸ τὸν Παράδεισο, γιατί κι ἡ ἀγάπη Τῆς ἦταν ἀσύγκριτα μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἀδάμ στὸν Παράδεισο. Κι ἂν ἐπέζησε, ἐπέζησε μόνο μέ τὴ Θεία δύναμη, μέ τὴν ἐνίσχυση τοῦ Κυρίου, γιατί ἦταν θέλημά Του νὰ δῆ τὴν Ἀνάστασιν κι ὕστερα, μετὰ τὴν Ἀνάληψή Του, νὰ παραμείνη παρηγοριά καὶ χαρὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τοῦ νέου χριστιανικοῦ λαοῦ.

Ἐμεῖς δὲν φτάνουμε στὴν πληρότητα τῆς ἀγάπης τῆς Θεοτόκου, καί γι' αὐτό δὲν μπορούμε νὰ ἐννοήσωμε πλήρως τό βάθος τῆς θλίψεώς Τῆς. Ἡ ἀγάπη Τῆς ἦταν τέλεια. Ἀγαποῦσε ἄπειρα τό Θεό καὶ Υἱό Τῆς, ἀλλ' ἀγαποῦσε καὶ τό λαό μέ μεγάλη ἀγάπη. Καί τί αἰσθανόταν τάχα, ὅταν ἐκεῖνοι, πού τόσο πολὺ ἀγαποῦσε ἡ Ἰδία καὶ πού τόσο πολὺ ποθοῦσε τὴ σωτηρία τους, σταύρωναν τὸν ἀγαπημένο Υἱό Τῆς; Αὐτό δὲν μπορούμε νὰ τό συλλάβωμε, γιατί ἡ ἀγάπη μας γιὰ τό Θεό καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι λίγη. Κι ὁμως ἡ ἀγάπη τῆς Παναγίας ὑπῆρξε ἀπέραντη καὶ ἀκατάληπτη, ἔτσι ἀπέραντος ἦταν κι ὁ πόνος Τῆς πού παραμένει ἀκατάληπτος γιὰ μᾶς. ❖

«ΚΥΡΙΕ ΕΛΕΗΣΟΝ»

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Κύριο τό «Κύριε, Ἐλέησον» εἶναι ἡ ἀρχαία κραυγή τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεὸ τῶν πατέρων του. Δέν εἶναι ἐφεύρεση νέα οὔτε γιὰ ὀρισμένους. Μπορεῖ νά λεχθεῖ ἀπὸ τὸν καθένα, ὅπου κι ἂν βρίσκεται, ὅ,τι καί νά κάνει, ὅπως καί νά νιώθει.

Ποιὸς μπορεῖ νά καυχηθεῖ πῶς πάντα τοῦ ἔρχονταν τά γεγονότα καθὼς περίμενε; Ποιὸς ποτέ δέν στεναχωρήθηκε, δέν πόνεσε, δέν ἔκλαψε; Τά τῶν ἀνθρώπων συμβαίνοντα χαρακτηρίζονται ἀπὸ λύπη καί χαρά, δάκρυ καί γέλιο, πόνος καί ἀνάπαυση. Σέ κανένα ποτέ δέν κυριάρχησε μόνο τό ἕνα.

Γνώστες οἱ ἅγιοι Πατέρες καί Μητέρες μας τῶν γνωρισμάτων τοῦ βίου, μᾶς παρέδωσαν, μεταξύ τῶν ἄλλων, καί τούτη τήν προσευχή, τή σύντομη καί δυνατή, γιὰ νά στηριζόμαστε, νά ἐνισχυόμαστε, νά πορευόμαστε μέ τή βεβαιότητα πῶς δέν βαδίζουμε μόνοι. Γιατί τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με» ἔχει δύο βασικά χαρακτηριστικά:

Πρῶτο: περιέχει τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Τό ὄνομα, «τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα», ὅπου «πᾶν γόνου κάμψει ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων» (Φίλ.2, 9-10), πού στό ἄκουσμα του ἐπιτελοῦνται οἱ θεραπείες, οἱ νεκραναστάσεις, τά ὅποια θαύματα. Ἐνα ὄνομα πού φανερώνει τό πρόσωπο πού νίκησε τό θάνατο κι ἔγινε ὁ Κύριος καί Θεός μας. Λέγοντάς το, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τό Θεανθρώπινο πρόσωπο, εἶναι παρών, ὅπως συμβαίνει μέ τήν ἀναφορά ὁποιοῦδήποτε ὀνόματος.

Καί δεύτερο: τό «Κύριε, Ἐλέησον» περικλείει ὅλα ὅσα θέλουμε νά ποῦμε, ἀκόμα κι ὅσα ἀγνοοῦμε ὅτι χρειαζόμαστε. Περιλαμβάνει ἐμᾶς, τούς οἰκείους μας, τόν κόσμο ὁλόκληρο, γιατί δέν εἴμαστε μονάδα ἀποκομμένη ἀπό τήν ἀνθρωπότητα. Ἀνήκουμε σ' αὐτήν, σύν-πάσχουμε καί σύν-πορευόμαστε. Ἔτσι ἡ προσευχή μας γίνεται προσευχή τοῦ κόσμου, ἐπηρεάζει τόν κόσμο θετικά καί οὐσιαστικά.

Ἡ σημασία τῆς καρδιακῆς καί σύντομης αὐτῆς προσευχῆς εἶναι ἀνυπολόγιστη καθώς μαρτυροῦν ὅσοι, παλαιότεροι καί σύγχρονοι, τήν δοκίμασαν στήν καθημερινότητά τους, πάλεψαν μέ τούς ποικίλους λογισμούς καί τίς πολλές ἀντιξοότητες γιά νά τήν ἐφαρμόσουν. Γιατί, πέρα ἀπό τήν προσπάθεια πού εἶναι ἀναγκαία νά γίνει ὥστε νά καρποφορήσει, μᾶς βεβαιώνουν πώς πλέον ἡ προσευχή δέν εἶναι καθήκον ἀλλά ἀνάγκη τῆς ὑπαρξῆς. Γλυκαίνεται ὁ νοῦς, ἡ καρδιά, τό σῶμα, κι ὅλα ἀντιμετωπίζονται μέ συνοδοιπόρο τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Κι ἄς συνεχίζουν τά προβλήματα νά εἶναι τά ἴδια κι ἄς μή λέν οἱ πειρασμοί καί οἱ δοκιμασίες νά μειωθοῦν. Ἄλλαξε ἡ δική μας στάση.

Μακάρι τά μέσα πού ἡ ἐκκλησία μᾶς χαρίζει, ὅπως τήν προσευχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», νά τά χρησιμοποιοῦμε, ὥστε ἡ εἰρήνη τῆς καρδίας, ἡ δική Του εἰρήνη, ὅπως καί ἡ χαρά, ἡ δική Του χαρά καί ἀπόλαυση, νά γεμίζουν τήν ὑπαρξή μας, γιά νά εἶναι ἡ ζωή μας ὠραία, ζωντανή, πρόγευση αἰωνιότητας. ❖

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΩΣ ΣΧΕΣΗ

π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος

Η πνευματική ζωή μέσα στο χώρο της εκκλησίας πρέπει να έννοηθεί ως σχέση. Έμεις αυτό τό έχουμε ξεχάσει. Πιστεύουμε ότι μπορούμε με κάποιους έξωτερικούς τρόπους να δεσμεύσουμε τόν Θεό, να Τόν καθυποτάξουμε καί να Τόν κάνουμε ό,τι θέλουμε. Έπιζητούμε να άκούει όλα τά αίτήματά μας, καί γενικότερα να έξυπηρετεϊ τίς ύποθέσεις μας, όποιες κι άν εϊναι αυτές. Ένας ύποτακτικός δηλαδή τών θελημάτων μας.

Ξεχνάμε όμως τό βασικό, ότι ό Θεός εϊναι πρόσωπο. Στην Όρθόδοξη Έκκλησία, δέν μιλάμε ποτέ για μία άνώτερη δύναμη, αλλά για ένα Θεό πού, ένω παραμένει άμέθεκτος ως προς τήν ούσία Του, μπορεί καί θέλει να σχετίζεται με τόν άνθρωπο καί ολάκερη τήν κτίση.

Στό σημείο αυτό έχει ιδιαίτερη άξία να ύπογραμμίσουμε ότι οι New age αίρέσεις(=νεοπαγείς, νεότευκτες, νεοσύστατες αίρέσεις), ιδιαίτέρως άνατολικού τύπου καί

προελεύσεως, προβάλλουν αυτό ακριβώς τό πρότυπο Θεοῦ. Μία ἀνώτερη δύναμη μέ τήν ὁποία δέν σχετιζόμαστε, ἀλλά συντονιζόμαστε. Δέν διαλεγόμαστε, ἀπλά ἀποδεχόμαστε. Ἐάν ὅμως ὑπάρχει μία ἀνώτερη δύναμη με τήν ὁποία συντονίζομαι, τότε μέ αὐτή τή δύναμη δέν μπορῶ νά ἀναπτύξω διάλογο καί ἐπαφή. Νά μέ ἐπηρεάσει καί νά τήν ἐπηρεάσω. Μπορῶ ἀπλά καί μόνο νά ὑπακούσω ἐξωτερικά σέ κάποιες διαδικαστικές ἐντολές. Ἀλλά αὐτό δέν ἔχει ζωή. Δέν ἔχει τήν ζωντάνια μίας σχέσης.

Ἡ σχέση μέ τό Θεό εἶναι μία σχέση ζωντανή, πού πάλλεται, δονεῖται, ἀλλάζει καί μεταμορφώνεται, περνάει φάσεις πολλές καί διαφορετικές. Στιγμές ἐμπιστοσύνης ἀλλά καί στιγμές ἄρνησης καί ἀποστασίας, ἀμφιβολίας καί ἀπόλυτου δοσίματος.

Τό ἀναφέρει πολύ ὁμορφα ὁ γέροντας Αἰμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, ὅτι «μέ τόν Θεό παίζουμε ἕνα διαρκές, ἀέναο, ἀτελεύτητο κρυφτούλι». Μᾶς κρύβεται καί μᾶς φανερώνεται. Τοῦ κρυβόμαστε καί Τοῦ φανερωνόμαστε. Μᾶς ἐμφανίζεται καί ἐξαφανίζεται. Τοῦ δινόμαστε καί πολλές φορές ἀδιάφορα χανόμαστε. Βλέπετε δέν εἶναι ἀπόλυτο ὅτι πάντα ἐμεῖς εἴμαστε ἔτοιμοι ἢ θέλουμε νά συναντήσουμε τόν Θεό. Πολλές φορές δέν εἴμαστε κᾶν ἔτοιμοι. Ζητᾶμε μέ τό στόμα καί τά λόγια τήν συνάντηση, ἀλλά ἡ καρδιά δέν ἀκολουθεῖ. Κι αὐτό διότι ἡ συνάντηση μέ τόν Θεό, ἐπειδή ἀκριβῶς εἶναι μία κίνηση ἀπέναντι σέ ἕνα πρόσωπο, ἔχει κόστος. Κάτι στοιχίζει, ὅπως

κάθε μορφή σχέσεως. Μία συνάντηση με τόν Θεό μπορεί νά ανατρέψει τίς αξίες μας. Νά μάς κάνει νά αναθεωρήσουμε βασικά δεδομένα τῆς ζωῆς μας, πού ἐμεῖς δέν εἴμαστε στή φάση ἐκείνη πού θά τό ἐπιθυμούσαμε.

Κανείς ὅμως στή ζωή δέν τά ἔχει ὅλα. Κάτι κερδίζει, μά καί κάτι ταυτόχρονα χάνει. "Ὅλα δέν γίνεται νά τά ἔχουμε. Αὐτός εἶναι καί ὁ κανόνας μίας σχέσης. Παίρνουμε πράγματα, ἀλλά ταυτοχρόνως πρέπει καί νά δώσουμε. Δέν εἶναι, λοιπόν, ἀπόλυτο ὅτι πάντα ὁ Θεός μας κρύβεται. Ἴσως νά εἴμαστε κι ἐμεῖς ἐκεῖνοι πού ἀποφεύγουμε τήν συνάντηση φοβούμενοι τό κόστος. ❖

ΠΟΤΕ ΚΡΙΝΟΥΜΕ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΑΤΑΚΡΙΝΟΥΜΕ

Ἀρχμ. Αὐγουστίνου Μύρου

Γιὰ εἶναι ἡ διαφορά ἀνάμεσα στήν κρίση καί στήν κατάκριση; Μποροῦμε νά κρίνουμε, χωρίς νά κατακρίνουμε; Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

1. Αὐτός πού κρίνει νά εἶναι ὁ ἀρμόδιος γιά νά κρίνει, ὅπως ὁ πατέρας γιά τό παιδί του, ὁ δάσκαλος γιά τό μαθητή του, ὁ ἐκκλησιαστικός ποιμένας γιά τούς χριστιανούς του καί ὁ πνευματικός πατέρας γιά τὰ πνευματικά του παιδιά.

2. Νά γνωρίζει πολύ καλά τό γεγονός πού πρόκειται νά κρίνει. Νά μὴν στηρίζεται σέ ἀβάσιμες καί ἐπιπόλαιες πληροφορίες. Οἱ ἰσχυρισμοί «μοῦ εἶπαν», «ἄκουσα», «νόμισα» εἶναι ἀπαράδεκτοι. Νά εἶναι βέβαιος καί νά γνωρίζει μέ ἀκρίβεια τό συμβάν πού θά κρίνει.

3. Νά γίνεται ἡ κρίση μέ ἀπάθεια, δηλαδή, χωρίς ἐμπάθεια (ἐγωϊσμό, μίσος, κακία, φθόνο, ἐκδίκηση, διαφόρους ὑπολογισμούς) καί μακριά ἀπό ὅποιαδήποτε ὑλικά καί κοσμικά συμφέροντα.

4. Νά γίνεται ἡ κρίση μέ εἰλικρινῆ ἀγάπη. Ὅπως εἶναι ἡ κρίση τῆς μάνας, πού ἀγαπάει τό παιδί της καί κρίνει μία κακή του ἐνέργεια, γιά νά τό βοηθήσει καί μόνον γιά νά τό βοηθήσει.

Ὅταν, λοιπόν, κρίνουμε κάποιον ἢ τὰ ἔργα του, χωρίς νά εἴμαστε ἀρμόδιοι, χωρίς νά εἴμαστε σίγουροι, μέ ἐμπάθεια καί χωρίς ἀγάπη, τότε σίγουρα κατακρίνουμε.

Ὅταν κρίνουμε ὡς ὑπεύθυνοι, μέ βέβαιη γνώση, μέ ἀπάθεια καί μέ ἀγάπη, τότε ἔχουμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, διότι εὐεργετοῦμε αὐτούς πού κρίνουμε. ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

περιλάλητος και τροπαιοφόρος ἅγιος Γεώργιος γεννήθηκε στην Καππαδοκία από πλούσιους και ἐνάρετους γονεῖς. Μετά τόν θάνατο τοῦ πατέρα του Γεροντίου, ὁ ὁποῖος μαρτύρησε γιά τόν Χριστό, ἡ μητέρα του Πολυχρονία ἀποφάσισε νά μεταφερθοῦν μέ τόν γιό της στην Παλαιστίνη. Ὁ Γεώργιος σέ νεαρή ἡλικία κατατάχθηκε στό στράτευμα καί ἤδη στά εἴκοσι χρόνια του εἶχε τόν βαθμό τοῦ τριβούνου τῆς αὐτοκρατορικής φρουρᾶς· ἔτσι ἐντάχθηκε στην ὑπηρεσία τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ.

Ὅταν ὁ Διοκλητιανός ἄρχισε τόν φοβερό διωγμό κατά τῶν χριστιανῶν, ὁ Γεώργιος παρουσιάστηκε ἐνώπιόν του ἀφόβως καί ὁμολόγησε πώς ἦταν χριστιανός. Ὁ αὐτοκράτορας πρόσταξε νά τόν φυλακίσουν καί νά τόν βασανίσουν ἀνηλεῶς: ἀρχικά ἔδεσαν τά πόδια του μέσα σέ ξύλα καί τοποθέτησαν μία βαριά πέτρα πάνω στό στήθος τοῦ· ὕστερα τόν ἔδεσαν σέ τροχό, κάτω ἀπό τόν ὁποῖο τοποθέτησαν μία σανίδα μέ σιδερένια καρφιά καί τόν περιέστρεφαν μέχρι πού τό σῶμα του κατακομμένο, ἔγινε ὀλόκληρο μία αἱμορροοῦσα πληγή. Στή συνέχεια τόν ἔθαψαν ζωντανό σέ ἕνα λάκκο μέσα στή γῆ, ἀφήνοντάς τον ἐπί τρεῖς ἡμέρες καί νύχτες, μέ μόνο τό κεφάλι του ἔξω ἀπό τό χῶμα. Ὑστερα τοῦ ἔδιναν νά πίνει καθημερινά ἕνα θανατηφόρο δηλητήριο πού ἐτοίμασε κάποιος μάγος.

Ὁ Γεώργιος, καθ' ὅλη τή διάρκεια αὐτῶν τῶν βασανιστηρίων, παρέμενε ἀδιαλείπτως προσευχόμενος στόν Θεό καί ὁ Θεός ἀμέσως τόν θεράπευε κάθε φορά καί τόν ἔσωζε ἀπό τά θανατηφόρα βασανιστήρια, πρὸς μεγάλη ἔκπληξη τῶν παρισταμένων.

Ὅταν ἔφθασε μέ τήν προσευχή του νά ἀναστήσει ἕναν νεκρό, ἦταν πολλοί αὐτοί πού πίστεψαν διά τοῦ ἁγίου στόν Χριστό καί μάλιστα μαρτύρησαν. Ἀνάμεσά τους ἦταν ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα, σύζυγος τοῦ τυράννου Διοκλητιανοῦ, ὁ ἀρχιερέας τῶν εἰδώλων, ὁ μάγος Ἀθανάσιος, ὁ γεωργός Γλυκέριος καί οἱ Οὐαλέριος, Δονάτος καί Θερινός. Στό τέλος ὁ αὐτοκράτορας πρόσταξε τούς δημίους του νά ἀποκεφαλίσουν τήν ἴδια τή σύζυγό του καί τόν Γεώργιο. Ἡ μακαρία Ἀλεξάνδρα ὅμως ξεψύχησε στό ἰκρίωμα τοῦ θανάτου, προτοῦ νά τήν ἀποκεφαλίσουν· ὁ ἅγιος Γεώργιος ἀποκεφαλίστηκε διά ξίφους τό ἔτος 303 μ.Χ.

Ἀναρίθμητα εἶναι τά θαύματα, πού τελέστηκαν ἔκτοτε πάνω ἀπό τόν τάφο τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Πλήθος οἱ ἐμφανίσεις του, τόσο σέ ἐνύπνια ὅσο καί ἐν ἐγρηγόρσει, σέ ὄλους ἐκείνους πού ἀπό τότε μέχρι σήμερα ἐπικαλέστηκαν καί ζήτησαν τή βοήθειά του.

Τρωθείς μέ διάπυρη ἀγάπη γιά τόν Χριστό, ὁ ἅγιος Γεώργιος εὐκόλα ἐγκατέλειψε ὅτιδήποτε ἄλλο: στρατιωτικό ἀξίωμα, πλοῦτη, βασιλικές τιμές, τούς φίλους του, τόν κόσμο ὀλόκληρο, χάριν τῆς ἀγάπης του. Γι' αὐτή τήν ἀγάπη του ὁ Χριστός τόν στεφάνωσε μέ ἄφθαρτο στέφανο δόξης, στόν οὐρανό καί στή γῆ, καί μέ αἰώνια ζωή στή Βασιλεία Του. Ἐπιπλέον, ἔδωσε στόν ἅγιο Του, μεγαλομάρτυρα καί τροπαιοφόρο Γεώργιο, ἰσχύ καί ἐξουσία γιά νά συντρέχει ὄλους τούς κοπιώντας καί πεφορτισμένους, οἱ ὅποιοι τόν τιμοῦν καί ἐπικαλοῦνται τό ὄνομά του. ❖

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Μητροπολίτη Προικοννήσου Ίωσήφ

Μέ φθάνει ό ήχος μιās καμπάνας
τό Παρασκευόβραδο
καί λίγο άρωμα από φρέζες
καί βασιλικά
για νά άνοιξει ή ψυχή μου
καί νά νοιώσω τόν έρχομό
τής άνοιξης.
Τής άνοιξης
καί του γλυκέος Έαρος
των πόθων
καί των στεναγμών μου.